

אין לו רפואה.

אימא לא.

ומתוצינן: אלא תלתא גרב הוו.

ואי כתב רחמנא תרי מיעוטי, הוה דרשינן: למעוטי הני, זקן וחולה, דכחישי. אבל מזוהם דלא כחישי, אימא לא ויכשר לקרבן.

גרב דקרא שנאמר בפרשת מומין, יבש בין מבפנים בין מבחוץ, והוא מום גמור.

ואי נמי הוה דרשינן: למעוטי מזוהם משום דמאיס. אבל הני זקן וחולה אימא לא, [כלומר לא הוי דרשינן אלא חד מינייהו וכמו הצריכותא דלעיל] הלכך צריכי לכולהו.

גרב דמתניתין, הוא לח מבחוץ ומבפנים, ופסול למזבח, ולא נשחט בחוץ כיון שיש לו רפואה.

שנינו במשנה: ושנעבדה בו עבירה.

גרב דמצרים, שנאמר בפרשת התוכחה, הוא יבש מבפנים ולח מבחוץ, וכיון שהוא יבש מבפנים אין לו רפואה, [ובבכור הוי מום גמור].

והוינן בה: מנא הני מילי דאינו קרב למזבח?

ומנלן דשחין דמצרים היה יבש מבפנים ולח מבחוץ?

ומשנינן: דתנו רבנן: כתיב בפרשת עולה: "מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן". ודרשינן:

דכתיב: "ויחי שחין פורה אבעבועות באדם". "פורה", היינו שנראה מלמעלה בולט. "אבעבועות", הוא מלשון נביעה דהיינו שמבחוץ היה לח.

"מן הבהמה", להוציא רובע ונרבע.

שנינו במשנה: והזקן, והחולה, והמזוהם.

"מן הבקר", להוציא את הנעבד, שעשאו עבודת כוכבים ועבדו.

והוינן בה: מנא הני מילי שאין שוחטין אותם במקדש?

"מן הצאן", להוציא את המוקצה, שהוקצה והופרש לעבודת כוכבים ועדיין לא נעבד.

ומדכתיב "ומן הצאן" בוי"ו יתירא דרשינן להוציא את הנוגה, שנגח אדם ומת.

ומשנינן: דתנו רבנן: כתיב בפרשת עולה: "מן הצאן ומן הכשבים או מן העיזים". ודרשינן: מתלתא "מן", דמשמע "מן הצאן" ולא כל הצאן: פרט לזקן ולחולה ולמזוהם.

ופרכינן: והני רובע ונרבע ונוגח בני קטלא נינהו. ואמאי צריך קרא למעטינהו מהקרבה?

וצריכי לכולהו מיעוטי. דאי כתב רחמנא חד מיעוטא, הוה דרשינן למעוטי זקן דוקא דלא הדר בריא. אבל חולה דהדר בריא אימא לא.

ומשנינן: הכא במאי עסקינן: כגון שנגח על פי עד אחד, או על פי בעלים. ואין בהמה נסקלת על פי עד אחד, או בעלים. ואשמעינן קרא דמכל מקום פסולים להקרבה.

אי נמי הוה דרשינן: למעוטי חולה דוקא דלאו אורחיה. אבל זקן דהיינו אורחיה,

ושומטום ואנדרירגונום, ששנינו במשנה